

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 20288/2022
14.09.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић, Зорице Булајић, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., као правног следбеника ББ из ..., чији је пуномоћник Пеђа Милосављевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, МУП РС, коју заступа Државно правобранилаштво, Београд, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3365/21 од 29.06.2022. године, у седници одржаној 14.09.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3365/21 од 29.06.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3365/21 од 29.06.2022. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 5955/19 од 15.09.2020. године, исправљеном решењем истог суда П 5955/19 од 02.11.2020. године ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезана тужена да тужиљи на име накнаде штете исплати износ од 1.113.408,00 динара са законском затезном каматом од 14.05.2020. године до исплате, док је одбијен захтев за исплату законске затезне камате на наведени износ од 02.11.1993. године до 14.05.2020. године. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев преко досуђеног износа као у ставу првом изреке од 1.113.408,00 динара, а до траженог износа од 2.000.000,00 динара, односно за износ од 886.592,00 динара са законском затезном каматом од 02.11.1993. године до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужена да тужиоцу на име накнаде штете због измакле добити исплати износ од 30.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате са каматом коју одређује Европска централна банка од 14.08.1993. године до исплате. Ставом четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужена да тужиоцу на име накнаде штете због трошка редовног гаражирања путничког возила услед немогућности коришћења исплати износ од 1.000.000,00 динара са законском затезном каматом од 02.11.1993. године до исплате. Ставом петим изреке, обавезана је тужена да

тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 302.950,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 3365/21 од 29.06.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и првостепена пресуда потврђена у делу првог става изреке којим је обавезана тужена да правном претходнику тужиље ББ на име накнаде штете исплати износ од 1.113.408,00 динара са законском затезном каматом од 14.05.2020. године до исплате. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у петом ставу изреке првостепене пресуде и обавезана тужена да тужилји на име трошкова поступка исплати износ од 276.050,00 динара са законском затезном каматом од извршности одлуке до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном у смислу члана 404. Закона о парничном поступку, а ради разматрања правних питања од општег интереса и уједначавања судске праксе.

Према члану 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11...18/20), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије, на основу члана 404. став 2. ЗПП, Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној на основу члана 404. ЗПП. Имајући у виду врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге за делимично усвајање тужбеног захтев за накнаду материјалне штете због неправилног и незаконитог рада органа правног лица у вршењу својих функција одлучено је уз правилну примену материјалног права из члана 172. Закона о облигационим односима која не одступа од праксе изражене у одлукама Врховног касационог суда у којима је одлучивано о захтевима са чињеничним стањем као у овој правној ствари. Делом ревизијских навода се оспорава утврђено чињенично стање што у поступку по ревизији није дозвољено сходно члану 407. став 2. ЗПП, па у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана као ни потреба за уједначавањем судске праксе или новог тумачења права. Имајући ово у виду, те да се у конкретном случају ради о парници ради накнаде материјалне штете, у којима одлука о основаности тужбеног захтева и примена материјалног права, зависи од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају, као и да ревидент не прилаже различите судске одлуке у којима је другачије одлучено у истој или сличној чињенично - правној ситуацији, на основу чега овај суд налази да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, па је одлучено као у ставу првом изреке.

Из изнетих разлога, применом одредбе члана 404. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Чланом 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете поднета је 07.10.2014. године, а као вредност предмета спора је означен износ од 6.569.990,00 динара.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела од 1.113.408,00 динара не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни суд нашао да је ревизија недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

Из наведених разлога, на основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**